

minister, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, erklæret, at den danske Stat kun kunde ofre det, den havde ofret, de 55 eller 60 Mill. Kr. til Valutaregulering, som jo for øvrigt, saa vidt jeg skønner, er mere end den Opskrivning, som finder Sted i Tyskland. Og hvad det angaar at tilvejebringe en særlig Lovgivning, der, efter at Højesteretsdommen havde kendt gyldigt, at Mark var Mark, skulde tilpligte Laantagerne, altsaa de sønderjydske Bønder, at betale en Del udover det, de gennem Højesteretsdommen var tilpligtet at betale, kunde den daværende Regering ikke gaa med hertil. Nu har det ærede Medlem Hr. Schmidt ogsaa rørt ved det Spørgsmaal. Jeg vil dog gerne vide for begge ærede Medlemmers Vedkommende: det er vel deres Mening, naar de trækker dette Spørgsmaal frem, at de, der har faaet Laanene, ogsaa er dem, der skal betale dem? Det vil ikke komme til at dreje sig alene om de private Hypoteker — det blev der den Gang fra den daværende Regerings Side gjort opmærksom paa —, men tillige om alle de Hypoteker, der er udlaant fra Sparekasser og ikke mindst fra Kreditbanken i Kiel, der, som det blev oplyst den Gang, havde, saa vidt jeg husker, saadant noget som 50 pCt. af samtlige Hypoteker i Sønderjylland. Det er vel de to Medlemmers Mening, at til Trods for, at de sønderjydske Bønder efter deres Mening sidder forfærdelig haardt i det, er det dem, der skal betale en Gang til, selv om de ifølge Højesteretsdom kun er blevet kendt pligtige til at betale Mark med Mark?

Jeg synes, det var rart en Gang at faa Rede paa dette. Jeg finder nemlig, at det er en ganske urimelig Agitation, der drives. Naar alle Partier i sin Tid blev sammenkaldt af den daværende Regering angaaende dette Spørgsmaal, var det jo, fordi denne Regering mente, at naar de fik alle Partiers Tilslutning, blev dette Spørgsmaal ikke mere et politisk Spørgsmaal, og det har vi fra de daværende Oppositionspartiets Side, efter at vi havde givet vor Tilslutning, ogsaa fulgt, vi har ikke brugt det som et politisk Spørgsmaal. Men da er det efter min Mening ganske forkert, naar nu et Medlem af det Parti, som den Gang havde Regeringen, som sluttede denne Sag med vor Tilslutning, tager det op paa sit politiske Program.

Maa jeg, da jeg er ved Sønderjylland, sige, at det er en Fornøjelse at se den Tilslutning, der er blevet til det Standpunkt, som Socialdemokratiet og de Radikale stod paa i Grænsespørgsmaalet. Det er jo

altsaa os, der har faaet Ret. Jeg husker tilbage til den Tid, da jeg første Gang mødte til Valg nede i Sønderjylland; da var man fra de to Partiers Side, de Konservative og Venstres, ved at — ja, ikke blot det, men ligefrem stemplede os som Landsforrædere o. s. v., fordi vi ikke vilde være med i Raabet: Flensborg hjem! eller: Danmark ned til Bjderen. Nu lyder der ganske andre Toner, nu taler man fra den Side om at faa afsluttet Voldgiftstraktater, der kan befæste den nuværende Grænse. Men det er jo ikke sikkert, at det havde været lige saa nemt at komme i Forhandling med Tyskland, hvis man havde opnaaet det, man ønskede den Gang, ved paa Trods af den sønderjydske Befolknings Selvbestemmelsesret, paa Trods af den Afstemning, der fandt Sted, at voldføre Flensborg til Danmark. Det havde da sikkert ikke været muligt at faa en Ordning om den Grænse, der nu en Gang ligger. Den Politik, som i 1920 blev ført fra disse Partiers Side, burde efter min Mening aldrig have været ført; thi der har helt ned i de underste Klasser i den tyske Befolkning bundfældet sig en Følelse af, at Danmark ikke handlede ridderligt overfor Tyskland paa et Tidspunkt, hvor Tyskland befandt sig i Nederlagets Tegn, og Tyskerne er nu en Gang en Nation, vi skal have et godt Forhold til, for det er vor Nabonation. Denne Politik fra 1920 har allerede faaet Historiens Dom. Naar nu efter Locarno-Overenskomsten Tyskland fra at være en Stat med anden Klasses Stempel rykker op til at være lige berettiget med alle andre Stater, naar efterhaanden gennem Forhandlinger, Traktater o. s. v. Versailles-Traktaten med sine mange Fejl er hensuldret, er der een Ting, der bestaar vedrørende Sønderjyllands Tilhørighed til Danmark, og det er den sønderjydske Befolknings Selvbestemmelsesret, hvorved den kom tilbage til Danmark, uden at Danmark med Vold søgte at faa mere tilbage, end Selvbestemmelsesretten gav.

Da saa Ballonen ikke kan gaa mere dernede, da Gassen er gaaet af den, finder man Færøerne, nu skal der rumles løs om Færøerne, nu skal vi have en Omgang Nationalisme der. Efter at vi Socialdemokrater har set Udviklingen i de internationale Forhold fra 1920 til nu, stiller vi os naturligvis, naar det gælder Færøerne, paa samme Standpunkt, som vi stillede os i 1920, og hævder Selvbestemmelsesretten saaledes, at den færøske Befolkning selv skal bestemme, hvorvidt den vil tilhøre Danmark eller ikke, og hvorvidt den vil